

Statens vegvesen
Vegdirektoratet

Vår dato
31.08.2016

Vår referanse
2016-3327

Postboks 8142 Dep
0033 Oslo

Deres dato
03.06.2016

Deres referanse
16/78285

Vår saksbehandler
Lars Christian Nordvik Berg

HØRINGSSVAR – VEILEDER FOR GRAVING I KOMMUNALE VEGER SAK: 16/78285

1 Innledning

Telenor viser til Høringsbrevet av 26.05.2016, hvor Vegdirektoratet på vegne av Samferdselsdepartementet ber om høringsinstansenes tilbakemelding på «Veileder for graving i kommunale veger med hjemmel i Forskrift om saksbehandling og ansvar ved legging og flytting av ledninger over, under og langs offentlig veg», heretter veilederen. Videre ber Vegdirektoratet om høringsinstansenes synspunkter på behovet for å forskriftsfeste og klargjøre en hjemmel i «Forskrift om saksbehandling og ansvar ved legging og flytting av ledninger over, under og langs offentlig veg (FOR-2013-10-08-121)», heretter ledningsforskriften, for å kreve dekning av vegeiers kostnader ved legging av ledninger i veggrunnen, 2), herunder et forslag til hvordan dette eventuelt skal reguleres.

Telenor vil knytte kommentarer til veilederen og i tillegg enkelte relaterte problemstillinger i punkt 3 under. I punkt 4 drøftes spørsmålet om hjemmel for dekning av vegeiers eventuelle kostnader knyttet til etablering av ledninger i grunnen. Vårt hørings svar inneholder videre 2 vedlegg.

2 Bakgrunn

Telenor har ved en rekke anledninger og over mange år vært en aktiv pådriver i forhold til å reise og søke avklart de spørsmål og utfordringer fremføring av ledninger til elektroniske kommunikasjonsformål medfører. Telenor har også deltatt i arbeidsgruppen som ledet frem til den veilederen som nå er på høring.

Vilkårene for fremføring av ekom- og annen infrastruktur reguleres av flere lov- og regelsett som bør ses i sammenheng for å sikre konsistens og en helhetlig regulering. De forhold som reguleres av denne høringen, og eventuell fremtidig regulering av kostnadsdekning ved fremføring i veg, må derfor blant annet ses i sammenheng med Samferdselsdepartementets forslag til ny lov om

tilrettelegging for utbygging av høyhastighetsnett for elektronisk kommunikasjon, den såkalte bredbåndsutbyggingsloven. Regjeringens – og EUs - målsetting er at felles utnyttelse av infrastruktur og samarbeid om anleggsarbeid mellom ulike typer infrastruktureiere både skal redusere kostnadene ved utbygging av høyhastighetsnett og føre til raskere utbygging. Som departementet påpeker i sitt høringsnotat viser studier som konsulentfirmaet Analyses Mason har utført på oppdrag for EU-Kommisjonen, at bygge- og anleggskostnader kan utgjøre opp mot 80 prosent av totalkostnaden ved etablering av høyhastighetsnett for elektronisk kommunikasjon. Kostnader forbundet med graving utgjør etter Telenors erfaringer en ikke ubetydelig andel av disse totalkostnadene.

Med det innhold veilederen som nå er på høring omfatter, sammenholdt med anbefalingene fra den interdepartementale arbeidsgruppen, er det Telenors oppfatning at det nå foreligger et godt grunnlag for berørte departement til endelig å kunne slutføre arbeidet med vilkårene for legging av ledninger i offentlig veg.

3 Merknader til veilederen

3.1 Hovedsynspunkter

Telenor konstaterer at veilederen som er gjenstand for denne høringen innholdsmessig er tilnærmet lik det forslaget til veileder som Vegforum for byer og tettsteder (VBT) oversendte oppdragsgiverne, herunder Samferdselsdepartementet, for videre oppfølging i november 2015. Telenor støtter i all hovedsak forslaget slik det foreligger. Telenor fastholder likevel vårt lenge uttalte standpunkt at bestemmelsene bør inntas i Ledningsforskriften (FOR-2013-10-18-1212) og at reglene i utgangspunktet bør gjelde all offentlig vei. Kun der det foreligger særskilte forhold som kan begrunne det, bør det være ulike regler på dette området for henholdsvis riks-, fylkes- og kommunal vei.

Begrepet veileder er etter vår oppfatning uheldig, ettersom dette er egnet til å oppfattes som lite – og / eller ikke - forpliktende for kommunene. De vil – etter eget skjønn kunne velge ikke å implementere veilederen. Et par av kommunene som var med i VBT gruppen som utarbeidet veilederen, tok slike forbehold. Dersom dette blir utfallet har ikke hensikten med flere års arbeid om ensartet regelverk blitt oppnådd, i stedet får bransjen ytterligere et regelverk å forholde seg til i tillegg til alle de kommunale instruksene.

Vi ser at oversendelsesbrevet fra VBT-arbeidsgruppen til oppdragsgiver ikke fulgte med i høringen. Dette er uheldig ettersom oversendelsesbrevet inneholdt utfyllende kommentarer til flere viktige bestemmelser i veilederen og som utdyper hvordan disse bestemmelsene er å forstå og bør praktiseres. Uten disse utfyllende kommentarene vil bestemmelsene kunne tolkes ulikt av de ulike av høringsinstansene, noe som igjen er egnet til å skape unødige misforståelser. Telenor formoder at dette skyldes en feiltakelse og forutsetter at den forståelsen som VBT-gruppen la til grunn fortsatt står ved lag og vil inngå som en del av forarbeidene til det regelverket som nå skal fastsettes.

Som det fremgår over mener Telenor at bestemmelsen i veilederen bør inntas i Ledningsforskriften. I det følgende utdyper vi våre kommentarer til enkelte av bestemmelsene. Deretter peker vi på enkelte øvrige forhold som også bør reguleres i forskriften, og som det etter Telenors oppfatning vil være hensiktsmessig å avklare i forbindelse med forestående revisjon.

3.2 Overdekningskrav

Telenor viser til anbefalingene fra den interdepartementale arbeidsgruppen, og deler arbeidsgruppens anbefaling om at det er behov for mest mulig ensartede regler om overdekning, jfr Veilederen pkt 7.2.1 og 7.7. Telenor kan ha forståelse for at det for vegeier i enkelttilfeller kan være nødvendig å stille strengere krav. Det er imidlertid viktig at muligheten til å stille strengere krav må betraktes som et unntak fra hovedregelen, og ikke som normal praksis. Det er derfor viktig at normalkravet til overdekning blir tilstrekkelig formalisert, slik at avvik fra dette som innebærer strengere krav må begrunnes særskilt.

Av den grunn bør overdekningskravet formaliseres som normalkravet i Ledningsforskriften.

3.3 Istandsettingskrav

Telenor har merket seg at den interdepartementale arbeidsgruppen i sin rapport, jfr Veilederen pkt 7.,7 har anbefalt følgende om istandsettingskrav;

- a. Det skal praktiseres full istandsetting slik at vegen får tilstrekkelig funksjonalitet og ikke forventes å få kortere levetid som følge av ledningsarbeidene. Dette er hovedregelen hvis ikke partene blir enig om noe annet.
- b. Hvis det i ettertid likevel oppstår skader som skyldes ledningsarbeidet har ledningseier ansvaret for å rette opp skadene.
Det skal ikke praktiseres «forringelsesgebyr», jf. også punkt 4 under.

Telenor støtter disse synspunktene, og mener veilederen slik den nå foreligger oppfyller disse anbefalingene. Tilsvarende tekst bør tas inn i Ledningsforskriften.

3.4 Luftkabler

Forslaget til veileder omfatter ikke fremføring av luftkabler. Fremføring i luft var heller ikke tema ved fastsetting av Ledningsforskriften i 2013. Som departementet er kjent med, er fremføring i luft, særlig i eksisterende stolperekker, en svært effektiv måte å fremføre kabler for elektronisk kommunikasjon på. Det bør være opp til ledningsseier i det enkelte tilfelle å vurdere hva som er den mest hensiktsmessige og kostnadseffektive måte å fremføre ekomkablene på. Telenors oppfatning er at tilbydernes rett til å fremføre ekomkabler i luft uttrykkelig bør fastsettes i det kommende regelverket, og fortrinnsvis i forskrifts form. En slik tilnærming støtter oppunder Regjeringens og EUs føringer og målsetninger om tilgang på høyhastighetsbredbånd for hele befolkningen, og vil være et godt bidrag til å oppfylle målsettingene som nevnt.

En stor andel av landets stolpekurser er plassert innenfor vegarealet, og i mange tilfeller fellesført med veglys. Stadig flere kommuner har de siste årene nedlagt forbud mot fremføring av ekomkalber i luft med henvisning til vegloven, og hvor estetiske hensyn er den eneste «veimessige» begrunnelsen. Ledningseier bør bare kunne pålegges å flytte ledninger fra luftstrekk til grunnen hvor det er igangsatt gravearbeider og dette er økonomisk mer gunstig for ledningseier.

Flytting av andre enn veifaglige årsaker, herunder estetiske hensyn, bør bare kunne kreves hvor dette er planlagt og bekostet av stat, kommune og/eller grunneier. Etter Telenors syn, bør dette fremgå klart og tydelig av ledningsforskriften.

3.5 Regler om ekstra trekkerør

Det må presiseres i forskriften at plikten for ekomtilbyderne til å legge ekstra trekkerør for egen regning ikke gjelder dersom kravet til ekstra trekkerør utløser vesentlige merkostnader, f.eks. ved at det må graves dypere og/eller bredere for å tilfredsstillere andre tekniske krav som følger av kommunens graveregler eller avstandskrav. Dersom kravet til ekstra trekkerør medfører slike merkostnader må de økte grøftkostnadene dekkes av den som fremsetter kravet.

Telenor anbefaler at det uttrykkelig fastsettes i Ledningsforskriften at eventuelle merkostnader som følge av krav om ekstra trekkerør tilfaller kravstilleren.

3.6 Microtrenching

Veilederen åpner for microtrenching, *«dersom ledningseier og kommunen, ut fra et samfunnsøkonomisk perspektiv finner det hensiktsmessig»*, jfr Veilederen pkt 7.3. Telenor mener det prinsipielt bør være åpning for «trenching» også på riksvegnettet, etter nærmere avtale med veieier.

Telenor anbefaler at adgang til microtrenching uttrykkelig fastsettes i Ledningsforskriften.

3.7 Flytteplikt

Flytteplikten etter veilovens § 32 lyder «Elektrisk eller annen kraftledning, telegraf- eller telefonledning, vass-, kloakk- eller annen ledning eller renne av alle slag, løypestreng, taubane eller privat skinnegang eller feste for ledning m.m. som nemnt, må ikkje utan særskilt løyve leggest over, under, langs eller nærare offentlig veg enn 3 meter frå vegkant, målt vassrett. Dersom omsynet til trygg ferdsel, vegvedlikehaldet eller moglig seinare utbetring av vegen tilseier det, kan vegstyremakta for særskilt fastsatte strekningar sette ein større avstand, men ikkje større enn til byggegrensa for vedkomande veg. Desse reglane gjeld også dersom det i anna lov er gitt høve til å føre ledning eller renne over, under eller langs eigedomsområdet for offentlig veg.»

Telenor kan i det vesentlige slutte seg til at flytteplikten etter veiloven videreføres. Det betinger imidlertid at det foreligger en veifaglig begrunnelse for flyttingen, slik veiloven krever, herunder veiutvidelser, veiomlegginger og veioppgraderinger. Et unntak fra flytteplikt må i disse tilfellene begrunnes konkret, for eksempel med uforholdsmessighet eller at det foreligger særlige rettigheter knyttet til ledningsanlegget.

Telenor mener imidlertid at det er behov for å klargjøre flyttepliktens utstrekning der begrunnelsen for kravet ikke er knyttet til tradisjonelle veifaglige forhold, som behov for omlegging, utvidelse og oppgradering. Telenor opplever at rettspraksis de senere år har strukket flytteplikten lengre enn det som gjenspeiler en rimelig og samfunnsmessig fornuftig avveining av hensynet til vei på den ene side og hensynet til infrastrukturforeføring på den andre side. Telenor opplever også at kommunene fortolker rettspraksis slik at den gir grunnlag for mer vidtrekkende flyttekrav enn tilsiktet. Denne utviklingen er slik vi ser det, direkte i strid med Regjeringens uttalte målsetninger om å sikre befolkningen rask og kostnadseffektiv tilgang på høyhastighetsnett i hele landet.

Eksempel på situasjoner der det **ikke** foreligger, og heller ikke bør foreligge, grunnlag for flytteplikt, er:

- Flytting av ledninger i veg utløst av vegarbeid som følge av arbeid med VA-anlegg.
- Flytting av ledninger i veg som følge av vegarbeid utløst av offentlig og private byggherrer som ikke er vegmyndighet.
- Flytting av ledninger i vegarealet utløst ved etablering av grøntanlegg (miljøgater med rabatter med plen, alléer, blomsterkasser etc) i tilknytning til vegarealet.
- Flytting av ledninger fra luftlinje til bakken alene som følge av et ønske om å fjerne eller redusere ledninger i luft.
-

Telenor foreslår at Ledningsforskriften inkluderer en klargjøring og innskrenking av flytteplikten for infrastruktureiere i veg

3.8 Rettighet til å legge ledninger i veggrunn

Det er sikker rett at vegeier i utgangspunktet plikter å tillate fremføring av infrastruktur i veg. Et eventuelt avslag fra vegeier krever saklig grunn. Fremføring av ekominfrastruktur, herunder bredbånd til alle er et uttalt politisk mål og viktig samfunnsmessig hensyn, jfr ovenfor. Vegen er en samfunnsøkonomisk optimal og hensiktsmessig fremføringskanal for denne type infrastruktur. At vegen også skal ivareta dette formålet følger bl.a. av henvisningen til «andre samfunnsinteresser ellers», jf. formålsbestemmelsen i vegloven § 1a.

Telenor foreslår at det presiseres vegeiers plikt til å tillate etablering av infrastruktur i veg - med mindre det foreligger helt særegne forhold – i forskrift til loven.

3.9 Nøytral klagemyndighet

Telenor anbefaler at det arbeides videre med å opprette en nøytral uavhengig klageinstans for behandling av klager som faller inn under veglovens § 32. Det er etter Telenors oppfatning uheldig at klager etter vegloven i dag behandles av hhv. vegdirektoratet, fylkeskommunene og kommunene, jf. Ledningsforskriften § 21. Det innebærer risiko for lite ensartet praksis.

Telenor er i utgangspunktet av den oppfatning at det fremstår som mest hensiktsmessig å legge klager til et forvaltningsorgan, og i så fall fremstår Samferdselsdepartementet som nærliggende. Når det gjelder det lovtekniske, forutsetter en slik løsning endringer i/tilpasninger i flere lover. Vegdirektoratet har i høringsbrevet avgrenset vegloven § 32 til eneste tema for denne høringen.

4 Spørsmålet om hjemmel for eventuell kostnadsdekning

4.1 Innledning

Telenor har i ulike sammenhenger gjort gjeldende – og fastholder – at det er behov for sentral avklaring av prinsipper og metoder for tillatt kostnadsdekning ved arbeid som medfører inngrep i offentlig veg. Det er Telenors klare oppfatning at det ikke foreligger hjemmelsgrunnlag for det gebyrregimet som flere kommuner i dag opererer med. Vi viser i denne sammenheng til vedlagte utredning fra advokatfirmaet Hjort DA av november 2015.

Dersom det skulle bli innført hjemmel for å kreve slike gebyrer, er Telenor av den oppfatning at det klart og tydelig må fremgå av forskriften at kommunen står fritt til ikke å kreve noen form for gebyrer/kostnadsdekning ved søknad om fremføring / arbeid med ledningsnettverket.. En rekke kommuner velger ikke å gjøre dette av en rekke ulike årsaker, herunder for å unngå administrasjon og ytterligere byråkrati eller for å styrke og påskynde fiberfremføring i kommunen.

Vi vil i det videre knytte kommentarer til ulike kostnadstyper.

4.2 Kostnader ved saksbehandling og kontroll

Når det gjelder kostnader knyttet til vegmyndighetens arbeid med saksbehandling - dvs. gjennomgang og vurdering av søknaden om gravetillatelse, samt påfølgende kontroll av at gravearbeidene som innvilges utføres som forutsatt i tillatelsen - er dette prinsipielt sett kostnader knyttet til tidsbruk for utøvelse av offentlig myndighet etter vegloven. Gebyrer som skal dekke denne typen arbeid, må etter gjeldende rett ha hjemmel i lov. Vegloven inneholder per i dag ikke noen slik hjemmel.

Departementet er i forvaltningsloven § 27 a gitt hjemmel til å fastsette forskrifter om dekning av denne type utgifter. Denne hjemmelen er så langt ikke benyttet.

Dersom det skal åpnes for krav om gebyrer til dekning av vegmyndighetenes kostnader ved saksbehandling og kontroll, må hjemmelsgrunlaget for dette etableres i vegloven eller forskrift i medhold av vegloven. En slik bestemmelse må omfatte all offentlig veg. Det bør i tilfelle klart fremgå hvilke kostnadstyper gebyret skal dekke, og nivået for gebyrene. Kostprinsippet må legges til grunn. Bestemmelsen bør i så fall innrettes slik at veieier kan avstå fra å kreve kostnadene til saksbehandling og kontroll dekket dersom det er ønskelig, for eksempel for å stimulere til etablering av infrastruktur.

En eventuell bestemmelse om kostnadsdekning for saksbehandling og kontroll må videre inneholde mekanismer som sikrer effektiv saksbehandling fra veieiers side, og kostnadsdekningen må stå i forhold til tiltakets omfang. I dag legger enkelte kommuner til grunn samme gebyr uavhengig av tiltakets omfang. Dette er ikke tilfredsstillende, det er stor forskjell på et VA anlegg og et ekomanlegg. Det vil også kunne være stor forskjell på kompleksiteten knyttet til ulike ekomfremføringer.

Gitt at det etableres en modell for kostnadsberegning som ivaretar hensynene over og er tilnærmet kostnadsorientert, vil standardiserte satser i så tilfelle være å foretrekke. Standardiserte satser gir forutsigbarhet ved planlegging av nye prosjekter. De standardiserte satsene bør imidlertid være differensierte for å ta høyde for at tiltakene vil variere avhengig av hvilken type anlegg det dreier seg om og omfanget av det omsøkte tiltaket.

Enkelte kommuner krever også saksbehandlingsgebyr ved vedlikeholdsarbeid, eksempelvis ved kabelbrudd som krever et avgrenset gravetiltak rundt bruddstedet. Slike situasjoner krever innlevering av gravesøknad i etterkant, senest påfølgende arbeidsdag. Denne typen hendelser innebærer i de aller fleste tilfeller minimal involvering fra veieiers side, utover det å ta imot og arkivere søknaden og bekrefte tillatelsen. Vi kan ikke se at veieier påføres nevneverdige kostnader i

denne sammenheng, slik at det ikke foreligger grunnlag for noen gebyrer knyttet til vedlikeholdsarbeid.

Etter en gjennomgang av en rekke kommuners gebyrreglement, har vi funnet at svært mange vegeiere anvender gebyrsatsene som kommunen har vedtatt for byggesaksbehandling etter plan- og bygningsloven, også for ledninger i offentlig veg. Satsene varierer fra noen hundrelapper, til 4-5000 kr. pr søknad, og har så langt, til tross for manglende hjemmelsgrunnlag, blitt betraktet som et tålt nivå. Vi antar at disse beløpene er basert på et reelt kostnadsunderlag i tråd med Finansdepartementets retningslinjer for kommunale gebyrer. Mange kommuner unnlater imidlertid å kreve gebyr for saksbehandling og kontroll ved framføring av ekomkabler, og slik bør det fortsatt være.

En mulig løsning på gebyrspørsmålet kan være å innta en henvisning i vegforskriften til gebyrregulativet som kommunen allerede har fastsatt og som mange allerede praktiserer (i alle fall for ekomkabler) til også å gjelde ved behandling søknad og kontroll av gravetiltak i offentlig veg. Vi forstår det slik at fastsetting av byggesaksgebyrene følger retningslinjer fastsatt av Finansdepartementet, og skal være basert på selvkostprinsippet. Det bør kunne være relevant også i dette tilfellet, da det neppe kan være mer kostnadskrevende å behandle gravesøknader knyttet til enkle ekomanlegg, som ofte ikke er søknadspliktige etter Plan og bygningsloven, enn tiltak som er søknadspliktige med full byggesaksbehandling.

Et annet aktuelt prinsipp er «bortfallsprinsippet». Som kjent omfatter bortfallsprinsippet de kostnadene som ville falle bort uten pålegget. Overført til situasjonen for vegholder, ville det innebære at veiholder kun bør få dekket de kostnadene som ville falle bort dersom graveaktivitetene med tilhørende kostnader knyttet til søknadsbehandling og kontroll utover kommunens egne tiltak opphørte.

Telenor mener begge disse prinsippene vil sikre et tilstrekkelig kostnadsorientert nivå for søknadsbehandling og kontroll ved etablering av ledninger i grunnen, dersom man skulle finne grunn til og grunnlag for å innføre en hjemmel for kostnadsdekning.

4.3 «Leieavgift»

Enkelte kommuner krever leie for beslagleggelse av arealer ved graveprosjekter. Etter Telenors oppfatning foreligger det ikke grunnlag for den type leieavgift, med mindre «leieavgiften» reflekterer reelle kostnader kommunen blir pådratt ved graveprosjektene.

Telenor har forstått det slik at beveggrunnen for å innføre slik leieavgift har vært å sikre god fremdrift for anleggsaktiviteten. Etter vår oppfatning kan dette hensynet ivaretas ved at det sammen med søknaden om gravetillatelse fremlegges en forpliktende fremdriftsplan for tiltaket som sådan (samlet), med en arbeidsbeskrivelse som angir hva arbeidet på de enkelte delstrekningene består av, herunder arealdisponering og tilhørende start- og ferdigdato.

4.4 «Forringelsesgebyr»

Telenor kan ikke se at det vil foreligge grunnlag for noe «forringelsesgebyr», slik enkelte kommuner i dag legger til grunn. Hvis utgangspunktet er «full istandsetting» etter graving, kan vi

vanskelig se at vegeier pådras merutgifter som følge av gravearbeid i veg, ref også punkt 3.3.

5 Avsluttende kommentar

Telenor er glad for det initiativet samferdselsministeren har tatt ved å gi Vegdirektoratet i oppdrag å gjennomføre høring på den veilederen som kommunesektoren og bredbåndsbransjen sammen har fått utarbeidet. Dersom oppfølgingen av høringen skal imøtekomme den klare forventning som regjeringen selv har skapt ved å fastslå i sin politiske plattform (Sundvoldenerklæringen) «at regjeringen vil fastsette en nasjonal graveforskrift for bredbånd^[1]», er det avgjørende for oss som landets største eier og forvalter av ekinfrastruktur at man får enhetlige regler med gjennomslagskraft på tvers av forvaltningsnivåer og reelt motstridende interesser mellom vegeiere og ledningseiere. Vi kan ikke se at dette lar seg gjøre på noen annen måte enn ved nasjonal forskrift eller ved ny lovtekst. Siden vegloven etter vårt syn sikrer tilstrekkelig lovhjemmel for å gi forskrift om de forhold som denne saken berører, skulle mest hensiktsmessige vei til mål gå gjennom forskriftsfesting av grave- og gebyrreglene.

I dette sakskomplekset som har fått gjennomgå mer enn 15 år med drøftinger, utredninger og høringsframlegg, synes det nå klart at man har kommet til vegs ende med kartlegging av de ulike interesser og momenter av betydning for så vel samfunnet som de direkte berørte parter. Nå gjenstår kun en oppgave som vi har politiske myndigheter til å avklare, nemlig avveiningen mellom hvilke hensyn som skal få gjennomslag der motstriden ikke lar seg forsone ved forhandlinger. Hensynet til forutberegnelighet for alle parter på dette samfunnsområdet som omfatter langsiktige investeringer, samfunnskritiske funksjoner og store økonomiske verdier, underbygger behovet for tvingende bestemmelser.

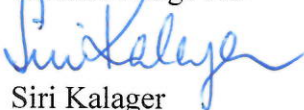
Omfanget på lokale gebyrkrav og variasjonen av ulike gravebestemmelser, basert på sviktende hjemmelsgrunnlag, utgjør en tiltagende og reell trussel mot nasjonale mål om tilgang til høykapasitets internett innen 2020. Her må det rett og slett fattes beslutninger som autoritativt avgjør og avskjærer et betydelige potensiale for konflikt som ellers ikke lar seg løse annensteds enn for domstolene. Vi ser derfor frem til at det omsider vil komme på plass et enhetlig regelverk som bidrar til enhetlig og konsistent behandling av offentlige myndigheter ved etablering av infrastruktur i offentlig veg.

Telenor viser til at det er behov for sentral avklaring av prinsipper og metoder for tillatt kostnadsdekning ved arbeid som medfører inngrep i offentlig veg.

Telenor bidrar gjerne i det videre arbeid med ferdigstillingen av dette arbeidet.

Med hilsen

Telenor Norge AS

Siri Kalager

Regulatorisk direktør

^[1] Sundvoldenerklæringen (pdf-versjon) s. 65:

<https://www.regjeringen.no/contentassets/a93b067d9b604c5a82bd3b5590096f74/plattform.pdf>